స్ట్రేంజ్ బెడ్ ఫెలోస్

జీవితమంత విచిత్రమైనది అదే గాని మరోటి లేదు. మేధావి అనే వాడు నిరంతర భావనా శీలీ, నిత్య ప్రయోగశాలీ అయి వుంటాడు. అలాంటి అతనికే లొంగిచావదు మాయ జీవితం! ఏ సిద్ధాంత చట్రానికీ దొరకదు.

ఏ శాస్త్రీయ దృక్పథానికీ అందదు.

ఎలా వున్నది అలా స్వీకరిస్తే తప్ప మనిషికి మనశ్శాంతి వుండదేమో! అనుకుంటూ కళ్యాణి ఇంటివైపు అడుగులువేస్తూ నెమరు వేస్తున్నది, శిశువైద్య నిపుణుడు సి. శ్రీనివాసరావు ఎమ్మెస్. ప్రైవేట్ డిస్పెన్సరీ పెట్టుకుని జయప్రదంగా నిర్వహిస్తున్నాడు అతను.

సగటు మనిషి ఇంకా అజ్ఞాన రేఖని దాటడం లేదు. ఆధునిక జీవనం నేర్పుతున్న ధన దాహం శాస్త్రజ్ఞుణ్ణి నిలబడనివ్వడం లేదు. అందుకనే చాలా మంది డాక్టర్లు చిన్న స్పెల్లింగు సర్దుబాటుతో జబ్బుని డబ్బుగా మార్చుకుని సుబ్బరంగా బ్రతుకుతున్నారు.

వాళ్ళందరికీ రావు మినహాయింపు.

తన డిస్పెన్సరీకి వెలవెలబోతూ వచ్చిన ప్రతి ఒక్కరూ కళకళలాడుతూ తిరిగి వెళ్ళాలని అతని ఆశయం. అందుకే అతని నిరంతర ప్రయత్నం. కాని ఎల్లవేళలా అతను అనుకున్నట్టు జరగడం లేదు! ఇంత పెద్ద వైద్యశాస్త్రమూ కొన్నికొన్ని బాధలకు జవాబు చెప్పలేకపోతోంది. పిల్లలు లేనివాళ్ళు సరేసరి. అదసలు అతని విభాగం కానేకాదు. పుట్టిన పిల్లలందరూ రోజురోజుకీ రాజరాజులా ఎదగవద్దా ? ఏ కారణమూ లేకుండా కొందరు ఎగిరి పోతూంటే తనెందుకు!

తల్లడిల్లిన ఏ తల్లి చూపులూ అతన్ని నిలదియ్యక మానవు.

నోటితో ఒక్కమాట అనకపోవచ్చు. ఆ రోజు ఆవిడ చూసిన చూపు అతను ఎలా మరచిపోగలడు!

ప్రతి నిముషం అవే చూపులు. ఆ చూపులు సూటిగా అడిగే ప్రశ్నలు; రక్తం పిండి సొమ్ము వసూలు చేసే డాక్టరు కాదు మీరు. మీ సహృదయత, సాటి బాధితులపైన మీ సానుభూతి నిజంగా చేయెత్తి మొక్కవలసినవే. అంత మాత్రంచేత మాకేం ఒరిగింది! నిజానికి మీరెంత అడిగినా ఇవ్వడానికి మేము సిద్ధంగానే వున్నాము. అదికాదు. ఎంతో ఆరోగ్యం వున్న మాకు పుట్టిన పిల్లలు ఎందుకు బతకరు? ఏమిటి మీ జవాబు? జవాబు చెప్పలేకపోతే మీరెందుకు? ఇలాంటప్పుడే రావుని చెప్పలేని వైరాగ్యం క్రుంగదీస్తుంది. అలాంటి సందర్భాల్లోనే రిలీఫ్ కోరి అతను కళ్యాణి దగ్గరికి వెళ్ళడం. ఆ ఇంటి మెట్లెక్కుతూంటే ఓ గేయం గుర్తొస్తుందతనికి. అది వాళ్ళ తాతగారు అతని చిన్నప్పుడు చెప్పింది.

ప్రపంచమందున ప్రతీ చింతకీ
ప్రతిక్రియ అన్నది ఉందో, లేదో!
ఉంటే ఆ దిశ ఉరుకు వెంటనే
లేదూ, విధితో రాజీ అయిపో!

ప్రాక్టికాలిటీ మీద అంతకు మించిన మంచి వ్యాఖ్య లేకపోవచ్చు. కాని కనపడని దాన్తో ఎడ్జెస్ట్ అయిపోతూ ఉంటే ఇన్ని శాస్త్రాలు దేనికి!

కళ్యాణి కాలేజీలో చేరిన మొదటి రోజుల్లో రావు క్లాసుమేటు. ఒకింటివారమౌదామని ఒకరంటే ఒకరు మనసుపడ్డారు మొదట్లో. కలసి ఒకింటివారు అవడంకన్నా విడిగా ఎవరి దిశలో ఎవరంతటి వాళ్ళు వారవడం ముఖ్యమనే పరిణితికి చేరుకున్నారు. ఆ మందుల వాసన కళ్యాణికి పడదు. భాషాశాస్త్రం మీద ఆమె మోజు రావు సరిపెట్టుకోలేనిది. ఎవరి అభిరుచి శిఖరాలు వారు చేరుకుని, ఎవరి సంసారాలు వారు ఏర్పరచుకున్నారు. అయినా ఎదుటి అభిప్రాయాన్ని సానుభూతితో గౌరవించడం తెలిసిన సంస్కారులు వాళ్ళు. అందుకే మంచి స్నేహితులుగా మిగిలిపోయారు.

"ఏం వోయ్ శ్రీనూ, రా రా! అలా వేలాడేశావేం మొహం! నీ చేతి మీదుగా మరో ఖూనీ జరిగిపోయిందా యేం, ఇవాళ మీ అస్పత్రిలో!"

అంటూ నవ్వుతూ ఆహ్వానించింది.

'అవును మరి, మీలా ప్రతినిత్యం భాషని ఖూనీ చెయ్యడం మాకు చేతకాదుగా' అంటూ రావు కుర్చీ ఆక్రమించాడు.

'ఈ రెండురకాల హత్యలూ ఎక్కడ జరిగిపోతాయో అని దేవుడు మనల్ని విడదీశాడనుకుంటాను శ్రీనూ. అయితేనేం, ఒక్కొక్కప్పుడు నా భాషా శాస్త్రానికీ, నీ వైద్య జ్ఞానానికి వింత దాంపత్యం తప్పేటట్టు లేదు సుమా!' అంటూ కాఫీ అందించింది ఆప్యాయంగా.

అదే కళ్యాణిలో ప్రత్యేకత. తెలికితే సున్నిత హృదయుల వేదన పెరుగుతుందని ఆమెకు తెలుసు. అందుకే గుర్తించినా అదేమని అడగదు. తనే ఏవో చెప్పి మరలించి మరపిస్తుంది. ఆ మెట్లెక్కి విచారంగా కిందికి దిగడం రావు ఎరగనిది. అంతేకాదు. 'ఇలాంటి మనిషిని ఇల్లాలు చేసుకోలేకపోయానే' అని పొరపాటున కూడా అనుకోనివ్వదు. విధేయురాలైన భార్య ఎవరికైనా దొరుకుతుంది. మంచి స్నేహితురాలు మాత్రం రావు లాంటి అదృష్టవంతులకే !

'మీ యూనివర్శిటీ శిష్యులు ఇవాళ కూడా అల్లరి పెట్టారా ఏం ?' అని అడిగాడు. కళ్యాణి తెలుగు రీడరుగా పనిచేస్తోంది.

'వాళ్ళమొహం, వాళ్ళా నీలాంటి వాళ్ళా నన్ను అల్లరి పెట్టేదేమిటి! ఇవాళ ఆనర్స్ పిల్లలకి భారతంలో ఆదిపర్వం చెబుతున్నానోయ్ ! శంతనుడి మాయదారి సంతాన ద్వయం లేదూ, ఆ పేర్లు వచ్చాయి. 'చాలా చిత్ర విచిత్రంగా వున్నాయి సుమండీ మేడం ఈ పేర్లు' అంది ఓ అమ్మాయి. ఆ ప్రశ్న నన్నూ వెంటబెట్టింది. ఇంటికొచ్చి ఎన్నో బుక్స్ రిఫర్ చేశాను. 'అమ్మ వ్యాసుడూ! ఎంత దేవాంతకుడివయ్యా నువ్వు' అనిపించింది. ఎలాగా నువ్వూ వచ్చావు కదా, అంతో ఇంతో మెడి(కల్) 'సిన్' చేసినవాడివి. నీ చెవిన వేస్తే సరదాపడతావు కదా' అంటూ, అతని అయోమయాన్ని మరింత పెంచి కిలకిల నవ్వింది కళ్యాణి. నవ్వుతూ చెప్పింది.

'శంతనుడి కొడుకుల పేర్లు చిత్రాంగదుడూ, విచిత్ర వీర్యుడూ, మా స్టూడెంటు అడిగేదాకా నాకు తోచనే లేదు. ఈ పేర్లలో ఇంతటి జస్టిఫికేషన్ వుంటుందని, భారత వ్యాఖ్య రాసిన పెద్దలెవరైనా ఇలాంటి

ఎక్స్ప్లనేషన్ను ఆమోదించారోలేదో వెరిఫైచేసి చూడాలి. ఈ ఇద్దరు పురుషులూ సంతానప్రాప్తికి అనర్హులు. వైద్యరీత్యా తక్కిన సూక్ష్మాంశాలు నాకంతగా తెలీవుగాని, పురుషుల్లో ఈ అశక్తతకి రెండు కారణాలు. మొదటిది అంగ సంబంధమైనది. స్థంభనలో ఇబ్బందులూ, ప్రీమెచ్యూర్ ఎజాక్యులేషన్ లాంటివీను. ఇలాంటి స్ట్రేంజ్ క్వాలిటీస్ గల జననాంగం గలవాడిని చిత్రాంగదుడు అంటే తప్పేముంది. రెండో కొడుక్కి ఇలాంటి లోపం లేకపోవచ్చు గాని అతని వీర్యమే విచిత్రమైనది. ఎందుకంటే ఇలాంటి వాళ్ళ సెమనల్ ఫ్లూయిడ్లో స్పెరమ్టోజా అంటే జీవశక్తి ధాతువులే వుండవు! డిక్షనరీ ఒకటి చూశాను, ఇలాంటి లోపానికి ఏం పేరు అని. ఎజార్ స్పెర్మియాట. కరెక్టేనా? అలాంటి లోపాయికారి 'లోపధారి'కి విచిత్ర వీరుణ్ణి మించిన పేరేముంది. యామ్ ఐ కరెక్ట్ శ్రీనూ?'

ఓ రకంగా కళ్యాణి చేసిన డిస్కవరీని శ్రీను ఎంతగా మెచ్చుకున్నాడంటే ఆ ప్రశంసలో అతను దేనికోసం బాధపడుతూ అక్కడికి వచ్చాడో అది ఇంచుమించు మరచేపోయాడు. వెళ్ళిపోదామని లేచి నిలబడి ఇటు తిరిగినప్పుడు మాత్రం అతని మొహంలో తిరిగి నీలిమేఘాలు అలుముకోడం కళ్యాణి ఇట్టే పసిగట్టేసింది. చెయ్యిపట్టుకుని ఇటుతిప్పి కుర్చీలో కూలదోసింది. మరోకప్పు కాఫీ ఇచ్చి అతడికి వచ్చిన ప్రాబ్లమ్ ఏదో చల్లచల్లగా బయటికి లాగింది. అదీ ఇదీ:' ఆ వచ్చిన వాళ్ళిద్దరికీ పెళ్లై నాలుగేళ్ళయిందట. అతను సబ్కలెక్టర్. ఆవిడ ఎమ్మెస్సీ బయాలజీ యూనివర్శిటీ ఫస్టు. అతనికి ముప్పై రెండూ, ఆవిడకి ఇరవై ఎనిమిదీ. ఇద్దరూ పుష్టిగా సుష్టుగా దిష్టికొట్టేలా వున్నారు. ఏ పరీక్షలోనూ ఎలాంటి చిన్న లోపమూ లేదు ఏ ఒక్కరిలో. పెళ్లైన ఏడాదికే గుండు పిక్కలాంటి గుంటడు దిగాడు వాళ్ళకి. పంచప్రాణాలూ పెట్టి పెంచారు. పుట్టడం దుక్కలాగే పుట్టాడుగాని రోజు రోజుకీ నీరసం వాడికి. తల్లి పాలు చాలలేదేమో అని డబ్బాపాలు పట్టేరు. ఏం పట్టినా క్రుంగి కృశించి ఇంకా పదోనెల రాకుండానే చచ్చిపోయాడు. చావడానికి కారణం ఆహార లోపం అన్నారట ఆ డాక్టర్లు. ఇంకోపిల్ల వెంటనే కడుపున పడింది. వాళ్ళు బాగా వున్నవాళ్ళు. ఈసారి మొదట్నుంచీ మరీ జాగ్రత్తగా వున్నారు. నెలనెలా

గర్భవతికి అన్ని రకాల పరీక్షలూ. సుఖవుగా పురుడొచ్చింది. పుట్టినప్పుడు ఇదీ కుదిమట్టంగా కడు దిట్టంగా పుట్టింది. ఈ భూమ్మీద పడ్డాకే ఎక్కళ్ళని బాధలూ. ఏడాదిన్నర బతికిందట. ఇప్పుడూ అన్నలాగే రోజురోజుకీ చిక్కి పోవడమే. తన పాలు అచ్చిరాలేదేమోఅని తల్లి దాసీదానిపాలు ఇప్పించేదట. అవీ పడకపోతే ఆవుపాలు. అవీ అరిగించుకోలేకపోతే ఎవరో చెప్పారని లేడి పాలుకూడా తెప్పించి పట్టిందిట! ఏం లాభం? ఆ పిల్లకి ఏవీ ఇమడక పోగా ఆఖరాఖరికి పిచ్చిదాన్లా తయారయిందిట. పోయే రెణ్ణెల్ల ముందు కంటి చూపుకూడా దెబ్బతిందిట. ఈ సారి ఆ పాప ఎందుకు పోయిందో డాక్టర్లు సరిగ్గా నిర్ధారణ చేయలేక పోయారట.

'ఎప్పుడో ఏదో పాపంచేసి వుంటాం. ఆ పాపాన్ని నోరెరగని మన పాపలకి పంచి పెడుతున్నాం. వాళ్ళ బాధ చూడలేకుండా వున్నాం. ఇక మనకి సంతానంవద్దు. ఋణం తీరిపోయింది' అని మొగుడు అంటుంటే ఆవిడ బలవంతాన నోరు మూసిందట' అని రావు చెప్పబోతుంటే కళ్యాణి ఆపుచేస్తూ అంది.

'శ్రీనూ, ఎవరామాట అన్నా 'ఋణం తీరిపోయింది? అనే మాట వింటూంటే ఓ చిన్నకథ గుర్తుకొస్తుంది నాకు. ఓ తెలికులి వాడికి ఓ పెద్ద మనిషి వీశనూనెకి డబ్బు బాకీపడ్డాడట. ఆ బాకీ తీర్చలేదు ఇంకా ఆ పెద్దమనిషి. ఇంతట్లో ఆ తెలికులి వాడు చచ్చిపోయాడట. చచ్చి ఆ పెద్దమనిషికి కొడుకై పుట్టాడట. ఆ పెద్దమనిషి రోజూ ఆ కొడుక్కి స్వయంగా నూనెరాసి నీళ్ళు పోసేవాడట. ఈ వీసె నూనె ఆ పసికందు వంటికి ఇంకడం ఏ క్షణాన పూర్తయిందో, సరిగ్గా ఆ గడియలో కుర్రాడు గుటుక్కు మన్నాడట. తనకి రావలసిన బాకీ ఈ విధంగా వసూలు చేసుకున్నాడుగా తెలికుల తిలకుడు. ఋణం తీరిపోయిందిగా, వచ్చిన పని అయిపోయిందిగా, అందుకూ! సరేలే కట్టుకథలంత సిల్లీగా వుండవు కదా జీవితాలు. మీ పిల్లల తల్లి ఒప్పుకుని వుండదు. మరో ఛాన్సు, ఆఖరి ఛాన్సు చూద్దామనుకుని వుంటుంది. కడుపుతో వుండి వుంటుంది. పిల్లల వైద్యంలో నైపుణ్యం ఒక్కటేకాక మానవ జీవితంపట్ల నీకున్న ప్రగాఢమైన వాత్సల్యం ఆమెదాకా వెళ్ళి వుంటుంది నిన్ను చూసివుంటుంది. అవునా?"

తల వూపుతూ కళ్యాణి రెండు చేతులూ పట్టుకున్నాడు రావు. 'మీ

మీద అచంచల విశ్వాసంతో ఇంత దూరం వచ్చాను. జవాబు చెప్పండి. నా కడుపున పుట్టిన పిల్లలు ఎందుకు బతకరు. నాకేం పాలుపోవడం లేదు డాక్టర్!' అని పదే పదే అంటున్న ఆ గర్భిణి దుర్భర వేదన తన మనసుని కలచి వేస్తోందని చెప్పుకున్నాడు.

ఆ మాటలలో ఏం తోచిందో ఇటు తిరిగి 'ఏదేదీ, ఆ ఆఖరి మాట, ఆవిడన్నది మరోసారి చెప్పు' అంది. 'అందులో విశేషం ఏముంది, నాకేం పాలుపోవడంలేదు డాక్టర్' అని కాబోలు గోలపెట్టింది-ఏం? 'ఏం లేదు. నేను చెప్పింది సిల్లీగానే వుండొచ్చు. మా అమ్మమ్మ మా చిన్నప్పుడు చెబుతూ వుండేది. వాళ్ళ దొడ్డమ్మకో ఎవరికో నాకు సరిగ్గా గుర్తులేదు. ఆ రోజుల్లో ఈ బేబీ ఫుడ్స్ లేవు. ఎక్కడో ఒకటో అరో వున్నా ఆచారం వల్లో భయం వల్లో పట్టనిచ్చేవారు కారుట. ఆ దొడ్డమ్మ గారికి ఏటా సంతానం. బాగా తక్కువగా పాలు వుండేవిట ఆవిడకి. పుట్టిన ప్రతిపిల్లా రాత్రీ పగలూ కేరుకేరని ఒకటే ఏడుపులు. ఆ దిక్కుమాలిన రోజుల్లో నిస్సహాయురాలైన ఆ తల్లి, అవకాశం ఇవ్వలేదుగాని, 'నాకేం పాలు పడడం లేదు డాక్టర్!' అని ఎందరితో మొరపెట్టుకునేదో! ఇప్పుడు విజ్ఞానం ఎంతో అభివృద్ధి చెందింది. మునుపటికన్న అన్ని అవకాశాలూ పెరిగాయి. ఇది గాక నువ్వు చెప్పిన తల్లిదండ్రులు బాగా చదువుకున్న వాళ్ళు. ఎంతో డబ్బున్నవాళ్ళు. పెద్ద నగరంలో అన్ని సదుపాయాలు వున్న ఆసుపత్రులు వున్న వాళ్ళు-అయినా మన విజ్ఞానం 'నాకేం పాలుపోవడంలేదు' అనే స్థితిలోనే ఇంకా వుందంటే....హఠాత్తుగా శ్రీను త్రుళ్ళిపడినట్టు ఇటు తిరిగాడు. చీకటిలో వున్న వాడిమీద సూర్యకిరణం పడినట్టయింది ఆ మాట చెవిన పడగానే. 'ఆదేమాట నువ్వు మళ్ళీ మళ్ళీ అంటూంటే కొత్త అర్థం తోచినట్టవుతోంది. 'పాలుపోవడం లేదు' అని కదా! ఆ తల్లి తల్లడిల్లిపోయింది. తన పాలు ఇచ్చింది. మిల్క్ ఫుడ్స్ ట్రై చేసింది. అనేక జంతువులపాలు కూడా ప్రయత్నించింది. పాలు 'పోవడం' లేదు. ఎవరికి? తల్లికి కాదు పిల్లకి. ఎక్కడికి? గొంతులోకిదిగి జీర్ణకోశంలోకి. ఇన్నాళ్ళు ఇందరు పిల్లలకి వైద్యంచేసినా ఇంకా ఎంత వెనుకబడి వున్నాను నేను. పాపం ఆ తల్లి పాపలకి ఏరకం పాలూ ఆరాయించుకోలేని అవస్థ ఏమో!

ఇవి బాగా రేర్‌గాని, బొత్తిగా లేందిమాత్రం కాదు. ఇంకా నీతో కూచుని కబుర్లు చెప్పడానికి నాకిప్పుడు టైములేదు. తర్వాత చెబుతాను.!'

సెమినార్ లైబ్రరీలోకి వెళ్ళిన రావు తను వెదుకుతున్న ఇన్ఫర్మేషన్ బయటపడేదాకా ఇవతల పడలేదు. అతి అరుదుగా పిల్లలకి వచ్చే రోగం అది. 'గాలెక్టో సెమియా' అంటారు దాన్ని. ఏ పది లక్షల్లోనో ఒక శిశువుకి పుట్టుకతో వచ్చేరోగం ఇది. ఏ పాలల్లో అయినా గాలెక్టజ్ అనే సుగర్ వుంటుంది. ఆ రోగం ఉన్న పిల్లలకి ఏ రకం పాలూ పడవు. ఏ పాలు అయినా వాళ్ళ పాలిటి విషం. వాటితో వాళ్ళు బతకలేరు. బతికితే కంటిచూపుగాని, లివరుగాని దెబ్బతిని రెండు మూడేళ్ళలో మృత్యుముఖం పడడం ఖాయం.

అయితే ఆ వచ్చినావిడ పిల్లలకి అదే లోపం అని ఎవరు రుజువు చేస్తారు? ఆ పరీక్షల్లో నిపుణులచేత ఆవిడ రక్తపరీక్ష చేయిస్తే ఆ సూచనలున్నాయి గాని నిర్ధారణగా రుజువుకాలేదు రావుకి. అతని సలహా మేరకు ఆవిడ ఆ ఊరొచ్చి పురుడు పోసుకుంది. ఇలా బిడ్డ భూమ్మీద పడడమేమిటి, కోసిన బొడ్డునుంచి రక్తంతీసి బిడ్డ రక్తపరీక్షకి పంపడం జరిగింది. ఆ రక్త పరీక్ష ఫలితం రావు సందేహం స్థిరీకరించింది.

ఇలాంటి రోగానికి మందేమిటి ? మిల్క్ ఫ్రీ డయట్‌తో శిశువుని పెంచడమే. ఆరోగ్యంగా ఎదుగుతున్న ఆ పిల్లాణ్ణి చూసుకున్న ఆ తల్లి దండ్రుల ఆనందంకన్నా రావులాంటి డాక్టర్లకి పెద్ద ఫీజు ఎక్కడుంది.

'చూశావా, ఏదో మామూలు పేర్లుపట్టుకుని నేనానాడు చిత్రం, విచిత్రం అంటే కొట్టిపారేశావ్?' అంటుంది కళ్యాణి.

'అమ్మమ్మ, ఎంతమాట! నీ భాషా వైదుష్యంలోంచే కదా ఈ కొత్త విచిత్రం వెలుగులా కొట్టుకొచ్చింది' అని నవ్వుతూ జవాబు చెబుతాడు శ్రీనివాసరావు.